

In de lezing uit Handelingen lezen we dat Paulus en zijn reisgenoten schipbreuk lijdten op het eiland Malta. Daar worden zij met buitengewone vriendelijkheid opgevangen. Dat gebeurt wordt door de bevolking van Malta nóg ieder jaar gevierd, in een oecumenische setting. Deze en de lezing uit Marcus roepen ons op tot buitengewone vriendelijkheid, zeker voor wie anders zijn dan wij en voor wie we het soms moeilijker vinden..

Het begin was bij hem, Jezus, die wij de gezalfde, de Koning, Christus noemen. Daarna was het ook aan ons. Hij heeft ons de boodschap van genade en eeuwig leven toevertrouwd, het weten van de nabijheid van God bij mensen en van óns vermogen dicht bij Hem te komen. Door de Geest waarmee ons verstand wordt getart - maar ons geloof gevoed, onze liefde gestuurd, wij tot vrede worden opgestookt, aangevuurd.

“Buitengewoon vriendelijk” was de ontvangst van de schipbreukelingen op Malta, het schip met de apostel Paulus aan boord, als gevangene onderweg naar Rome. Er was aandacht voor hen en eten + drinken en warmte en verblijf. Wezenlijk was dat voor Paulus en zijn scheepsgenoten.

Schipbreukelingen waren ze, als veel bootvluchtelingen van nu. En ze werden zó goed ontvangen dat we het er vandaag dus nóg over hebben. Want het is bijzonder dat mensen zó met elkaar omgaan: gastvrij, buitengewoon vriendelijk. Ook in deze tijd op Malta, in Myanmar, in Gooise Meren.

Het welkom op het rotsige eiland getuigt van naastenliefde. Het doet Paulus zó goed. Maar de acties van de mensen daar waren dan ook levensreddend. Net, maar dan anders, als de boodschap waarmee Paulus onderweg was. Levensreddend voor de geest van mensen.

Praktische medemenselijkheid kan als een wonder op je overkomen als je in nood bent. Aandacht, warmte, eten + drinken, je kunt het als wezenlijk ervaren en soms is er écht,

geen redding denkbaar zonder woorden én daden van menselijke betrokkenheid.

We kunnen in deze tijd denken aan de vrijwilligers op Lesbos, Lampedusa, Malta en andere plaatsen waar zij de uitgeputte aanspoelende vluchtelingen vanuit de Middellandse Zee als medemensen verwelkomen. Wij kunnen denken aan de mensen bij de muren waar ter wereld ook, die gaten graven, eten koken, kleding inzamelen en het gesprek over het lot van de ander gaande houden. Wij kunnen denken aan de mensen zoals bij ons de Poorters van Naarden die hier handelen voor wat ergens anders nodig is, voor de mensen van de Voedselbank, Vluchtelingenwerk, kerkelijke diaconie, die zich hebben verdiept in de moeilijke kant van het leven en zich voor hun medemensen inzetten, met daad en woord, gebaar, met vriendelijkheid, soms ook buitengewoon!

“Laat iedereen u kennen als vriendelijke mensen” schrijft Paulus later vanuit zijn huisarrest in Rome aan de mensen in Filippi (4:5). En bij de “gaven van de heilige Geest” waar hij meermaals over schrijft en dus ook vaak over gesproken zal hebben staat de vriendelijkheid genoemd. Als zichzelf of in woorden als geduld, trouw, zelfbeheersing, goedheid. Want: God is bij ons en houdt van ons. (Gal., Kol.) → Dát geluk houd je toch niet voor jezelf?!

Het is soms moeilijk te begrijpen hoe Paulus níet één van de twaalf leerlingen van Jezus is geweest, als hij zó zeer in zijn trant, naar zijn Geest spreekt en de betekenis van de woorden en daden van Jezus doorgeeft.

Zó had Jezus het zijn leerlingen gezegd, bij leven en na zijn opstanding: ga de wereld door, vertel het goede nieuws van Gods nabijheid a iedereen en doe het goede wat daarbij hoort!

Zó moet Paulus onderweg zijn gegaan. Weer een onbekende weg en bestemming tegemoet. Er was voor hem geen andere weg dan deze. Over het water, misschien van de dood, maar met de belofte van leven. Dit was de weg die de Heer hem

wees om het goede nieuws verder en verder te brengen. Naar mensen die geestelijk in nood waren, ook al wisten ze het misschien niet. Via een brekend schip ging hij naar de hele bewoonde wereld. Naar de toekomst. Naar ons.

De mensen op Malta zijn nog steeds trots op de hulp die zij toen aan Paulus hebben gegeven. Nederland is nog steeds trots op het thuis dat zij 500 jaar geleden was voor Hugenoten uit Frankrijk. Hoe verleidelijk is het om je alleen het goede te herinneren. “Vriendelijk zijn”, en zeker “buitengewoon vriendelijk”, is niet van elke dag.

Bij de indrukwekkende herdenking van de Holocaust vanuit die vreselijke plaats Auschwitz-zelf, vorige week maandag, sprak een overlevende van een elfde gebod dat we aan de tien bekende zouden moeten toevoegen. Namelijk: “Weest niet onverschillig”. Weet je, integendeel, verbonden met de ander, zeker in de slechte dagen. Want samen sta je sterker, samen één weerspiegel je de liefde van God die één is. Samen wetend v liefde en genade valt niet zelden letterlijk het leven te winnen.

Verbonden met God worden wij – ieder als kind van God en samen één familie - opgeroepen verbonden te zijn met de ander, ook als je een schip ziet breken, oók als iemand om volksaard of geloof als vee wordt weggevoerd, ook als iemand na een slechte tijd weer opnieuw wil beginnen... Worden wij geroepen om de buitengewone vriendelijkheid, de genade, de trouw van God voor ons dóor te geven. Ervan genietend dat de liefde erdoor groeit, de medemenselijkheid meer wordt, de wereld meer één. Wetend dat jijzelf de ene keer aan de kant van de verkleumde schipbreukeling kunt staan en de andere keer ben je degene die het vuur heeft en aansteekt. Wij mogen elkaar als mensgenoten dienen.

En buitengewone vriendelijkheid ligt soms in óns hart, soms in dát van de ander. De genade van God: Vader, Zoon en heilige Geest is altijd met ons.

Lezingen: Handelingen 27:18-26, 28:1-2, 7-10 en Marcus 6:14-20 / Week van Gebed RvK NL

2.2.20 Protestantse Gemeente Naarden - Grote Kerk Naarden, © ds. Véronique Lindenburg